

ՆԱՆՈՒՆ ՆԱՅԱՍԱԿՆԻ ՆԱՆՐԱՊԵՏՈՒԹՅԱՆ
ՆԱՅԱՍԱԿՆԻ ՆԱՆՐԱՊԵՏՈՒԹՅԱՆ ՍԱՆՄԱՆԱԴՐԱԿԱՆ ԴԱՏԱՐԱՆԻ
Ո Ր Ո Շ ՈՒ Մ Ը

**ՆՏ ԳԼԽԱՎՈՐ ԴԱՏԱԽԱԶԻ ԴԻՄՈՒՄԻ ՆԻՄԱՆ ՎՐԱ ՆԱՅԱՍԱԿՆԻ
ՆԱՆՐԱՊԵՏՈՒԹՅԱՆ ՔՐԵԱԿԱՆ ԴԱՏԱՎԱՐՈՒԹՅԱՆ ՕՐԵՆՍԳՐՔԻ 426.1-ՐԴ
ՆՈԴՎԱԾԻ 1-ԻՆ ՄԱՍԻ՝ ՆԱՅԱՍԱԿՆԻ ՆԱՆՐԱՊԵՏՈՒԹՅԱՆ ՍԱՆՄԱՆԱ-
ԴՐՈՒԹՅԱՆԸ ՆԱՄԱՊԱՏԱՍԽԱՆՈՒԹՅԱՆ ՆԱՐՅԸ ՈՐՈՇԵԼՈՒ ՎԵՐԱԲԵՐՅԱԼ
ԳՈՐԾՈՎ**

Քաղ. Երևան

4 փետրվարի 2011թ.

Նայասարանի Նանրապետության սահմանադրական դարարանը՝ կազմով.
Գ. Նարությունյանի (նախագահող), Կ. Բալայանի, Ֆ. Թոխյանի, Մ. Թովուզյանի,
Ա. Խաչատրյանի, Վ. Նովհաննիսյանի (գեկուցող), Ն. Նազարյանի, Ա. Պետրոսյանի,
Վ. Պողոսյանի,

մասնակցությամբ՝

դիմողի ներկայացուցիչ՝ ՆՏ գլխավոր դարախազության՝ մարդու դեմ ուղղված
հանցագործությունների գործերով վարչության պետ Վ. Շահինյանի,

գործով որպես պարասխանող կողմ ներգրավված՝ ՆՏ Ազգային ժողովի պաշ-
տոնական ներկայացուցիչ՝ ՆՏ Ազգային ժողովի նախագահի խորհրդական Դ. Մել-
քոնյանի,

համաձայն Նայասարանի Նանրապետության Սահմանադրության 100-րդ հոդվա-
ծի 1-ին կետի, 101-րդ հոդվածի 1-ին մասի 7-րդ կետի, «Սահմանադրական դարարա-
նի մասին» ՆՏ օրենքի 25 եւ 71-րդ հոդվածների,

դռնբաց նիստում գրավոր ընթացակարգով քննեց «ՆՏ գլխավոր դարախազի դի-
մումի հիման վրա՝ Նայասարանի Նանրապետության քրեական դատարանության

օրենսգրքի 426.1-րդ հոդվածի 1-ին մասի՝ Նայասփանի Նանրապետության Սահմանադրությանը համապատասխանության հարցը որոշելու վերաբերյալ» գործը:

Գործի քննության առիթը ՆՏ գլխավոր դատախազի 27.09.2010թ. ՆՏ սահմանադրական դատարան մուտքագրված դիմումն է:

Ուսումնասիրելով գործով զեկուցողի գրավոր հաղորդումը, դիմող եւ պատասխանող կողմերի գրավոր բացատրությունները, հեղափոխելով Նայասփանի Նանրապետության քրեական դատավարության օրենսգիրքը եւ գործում առկա մյուս փաստաթղթերը, Նայասփանի Նանրապետության սահմանադրական դատարանը

Պ Ա Ր Զ Ե Ց .

1. ՆՏ քրեական դատավարության օրենսգիրքը ՆՏ Ազգային ժողովի կողմից ընդունվել է 1998 թվականի հուլիսի 1-ին, Նայասփանի Նանրապետության Նախագահի կողմից ստորագրվել՝ 1998 թվականի սեպտեմբերի 1-ին եւ ուժի մեջ է մտել 1999 թվականի հունվարի 12-ից:

Օրենսգրքի՝ «Նոր երեւան եկած կամ նոր հանգամանքներով դատական ակտը վերանայող դատարանը» վերաբառությամբ 426.1-րդ հոդվածի 1-ին մասը սահմանում է. «Նոր երեւան եկած կամ նոր հանգամանքներով վերանայման ենթակա է միայն օրինական ուժի մեջ մտած դատական ակտը»:

2. Քննության առարկա գործի դատավարական նախապայմությունը հանգում է հետեւյալին. ՆՏ ոստիկանության Մալաթիայի քննչական բաժնում խարդախության փաստով հարուցված քրեական գործով պարզվել է, որ չորս անգամ համախառնություններ կատարելու համար դատապարտված Արսեն Երվանդի Սիմոնյանը հինգերորդ անգամ դատապարտվելով 13 փարի ազատազրկման, պարտի կրման վայրից ծանոթություն է հաստատել Անուշ Միքայելի Ներսիսյանի հետ: Վերջինիս վստահությունը չարաշահելով՝ Ա. Սիմոնյանն իր ընկերուհի Արուսյակ Նշանի Շելեյենկյանի միջոցով Ա. Ներսիսյանից խաբեությամբ վերցրել է համախառնվել է 3.050.030 ՆՏ դրամի առանձնապես խոշոր չափի ոսկյա զարդեր եւ գումար: Քրեական գործի քննության ընթացքում 26.01.2010թ. որոշում է կայացվել Արուսյակ Նշանի Շելեյենկյանի վերաբերյալ քրեական գործից մաս անջարելու, մասի վարությոը ՆՏ քրեական դատավարության օրենսգրքի 35-րդ հոդվածի 2-րդ մասով կարճելու եւ նրա նկատմամբ քրեական հետապնդում չիրականացնելու մասին:

2010թ. փետրվարի 10-ին քրեական գործը, ըստ մեղադրանքի Արսեն Երվանդի Մինոնյանի, ՆՏ քրեական օրենսգրքի 178-րդ հոդվածի 3-րդ մասի 1-ին եւ 3-րդ կետերով ուղարկվել է Կենտրոն եւ Նորք-Մարաշ վարչական շրջանների ընդհանուր իրավասության դատարան: 2010թ. հունիսի 15-ին Կենտրոն եւ Նորք-Մարաշ վարչական շրջանների ընդհանուր իրավասության դատարանի դատավճռով Ա. Մինոնյանը դատապարտվել է ազատազրկման 10 փարի ժամկետով՝ առանց գույքի բռնագրավման: 2010թ. հունիսի 22-ին գործը քննող դատավորից գրություն է ստացվել այն մասին, որ հիշյալ քրեական գործի դատաքննությամբ երեւան են եկել նոր հանգամանքներ, որոնք հիմնավորում են Ա. Շելեկենկյանի կողմից նշված խարդախության կատարմանն օժանդակելու փաստը, որի պայմաններում անհրաժեշտություն է առաջացել վերացնելու նրա նկատմամբ քրեական հետապնդում չիրականացնելու, գործի մասի վարույթը կարճելու վերաբերյալ 26.01.2010թ. որոշումը եւ քննարկել նրան քրեական պարասխանադատության ենթարկելու հարցը:

Երեւան քաղաքի Մալաթիա-Սեբաստիա վարչական շրջանի դատախազությունում 24.08.2010թ. որոշում է կայացվել նոր երեւան եկած հանգամանքների հետեւանքով վարույթ հարուցելու մասին եւ ՆՏ ոստիկանության Մալաթիայի քննչական բաժնին հանձնարարվել է կատարել քննություն:

3. Վիճարկելով օրենսգրքի 426.1-րդ հոդվածի 1-ին մասի սահմանադրականությունը՝ դիմողը գտնում է, որ այն հակասում է ՆՏ Սահմանադրության 3-րդ, 18-րդ, 19-րդ, 103-րդ հոդվածներին:

Դիմողի կարծիքով՝ վիճարկվող իրավանորմի նման ձեւակերպման պայմաններում, ըստ էության, բացառվում է քրեական հետապնդման մարմնի՝ գործով վարույթը կարճելու, քրեական հետապնդումը դադարեցնելու վերաբերյալ որոշումների վերանայումը նոր երեւան եկած կամ նոր հանգամանքների հետեւանքով: Նման իրավիճակում, ըստ դիմողի, խախտվում են հանցագործություններից փութած անձանց սահմանադրական իրավունքները, այդ հիմնախնդրի օրենսդրական համակարգային կարգավորումը, դատախազության սահմանադրական լիազորությունների իրացման ծավալներն ու փրամաբանությունը:

Դիմողը գտնում է, որ ՆՏ Սահմանադրության 19-րդ հոդվածի 1-ին մասում քննվող գրամը՝ «...իր խախտված իրավունքները վերականգնելու համար» սահմանադրական ձեւակերպումը վերաբերելի է նաեւ քրեական գործով փութողին: Ներկայացրած, պետք է

սահմանվեն քրեական հետապնդում եւ արդարադատություն իրականացնող պետական մարմինների կողմից թույլ տրված խախտումներով կայացված որոշումների վերանայման եւ վերացման կառուցակարգեր: Ըստ դիմողի՝ նոր երեւան եկած հանգամանքների առումով գործող քրեադատավարական օրենսդրությունը նման կառուցակարգեր սահմանում է միայն օրինական ուժի մեջ մտած դատական ակտերի վերանայման առումով՝ դրանով իսկ բացառելով, որ այդպիսիք անհրաժեշտ են նաեւ մինչդատական վարույթում ընդունված ակտերի համար:

Նոր երեւան եկած կամ նոր հանգամանքների հիմքով մինչդատական եւ դատական վարույթներում ընդունված ակտերի վերանայման վերաբերյալ նախորդ եւ ներկա իրավակարգավորումների համեմատական վերլուծության հիման վրա դիմողը գտնում է, որ օրենսգրքի սկզբնական խմբագրությամբ տեքստի՝ վիճարկվող իրավահարաբերությունը կարգավորող իրավանորմերը, մասնավորապես՝ օրենսգրքի 21-րդ եւ 408-410-րդ հոդվածները, համակարգային կապի մեջ էին գտնվում, մինչդեռ օրենսգրքի ներկա խմբագրությամբ տեքստի 21-րդ հոդվածը եւ 12.1-րդ բաժնի դրույթները չեն ապահովում հիմնախնդրի համակարգային եւ միասնական կարգավորումը: Իր այդ դիրքորոշումը դիմողը փաստարկում է նրանով, որ օրենսգրքի ներկա խմբագրությամբ տեքստի 21-րդ հոդվածի եւ 12.1-րդ բաժնի նորմերի վերլուծությունը վկայում է, որ նոր երեւան եկած հանգամանքների հիմքով վերանայման ենթակա են ինչպես դատական ակտերը, այնպես էլ մինչդատական վարույթում ընդունված՝ գործով վարույթը կարճելու, քրեական հետապնդումը դադարեցնելու վերաբերյալ որոշումները:

Վիճարկվող նորմը դիտարկելով դատախազության սահմանադրական լիազորությունների իրացման ծավալների ու տրամաբանության համատեքստում՝ դիմողը, վերլուծելով ՏՏ Սահմանադրության 103-րդ հոդվածի 5-րդ մասի 2-րդ կետը, ինչպես նաեւ օրենսգրքի 53-րդ հոդվածի 2-րդ մասի 13-րդ կետը, եզրահանգում է, որ քրեական գործով վարույթը կարճելու մասին որոշումը վերանայելը, այդ թվում՝ նոր երեւան եկած հանգամանքների հիմքով, դատախազի բացառիկ լիազորությունն է, որպիսի փաստարկը հիմնավորվում է նաեւ մինչդատական վարույթի նկատմամբ դատախազական հսկողության եւ դատական վերահսկողության փոխհարաբերությունների վերաբերյալ ՏՏ սահմանադրական դատարանի՝ 07.12.2009թ. ՍԴՌ-844 որոշմամբ արտահայտված դիրքորոշումներով:

4. Պատրասխանող կողմը՝ առարկելով դիմողի փաստարկների դեմ, գրնում է, որ ՆՆ քրեական դատավարության օրենսգրքի 426.1-րդ հոդվածի 1-ին մասը համապատասխանում է ՆՆ Սահմանադրությանը: Իր այդ դիրքորոշումը հիմնավորելու համար դիմողը նշում է, որ ՆՆ քրեական դատավարության օրենսգրքի՝ «Դատական ակտերի վերանայումը նոր երեսան եկած կամ նոր հանգամանքներով» վերաառությամբ 12.1-րդ բաժնի նորմերը վերաբերում են միայն դատական ակտերի վերանայմանը: Մինչդեռ «դատախազի կողմից նոր եւ նոր երեսան եկած հանգամանքներով գործով վարույթը կարճելու կամ քրեական հետապնդումը դադարեցնելու մասին որոշումների վերացման դատավարական կարգ ՆՆ գործող քրեական դատավարության օրենսգրքի չի սահմանում»:

Պատրասխանողը պնդում է, որ «Գործող քրեական դատավարության օրենսգրքի պայմաններում, երբ բացակայում է դատախազի կողմից նոր երեսան եկած հանգամանքներով քրեական գործով վարույթը կարճելու կամ քրեական հետապնդումը դադարեցնելու որոշումը վերացնելու հստակ դատավարական կարգը, ... օրենսգրքի 426.1-րդ հոդվածի 1-ին մասը ՆՆ Սահմանադրությանը հակասող եւ անվավեր ճանաչելը, կարող է հանգեցնել իրավական անորոշության, կրկին դատվելու անթույլատրելիության սահմանադրական եւ կոնվենցիոնալ իրավունքի խախտման»:

Պատրասխանողն արձանագրում է նաեւ, որ «ՆՆ քրեական դատավարության նոր օրենսգրքի հայեցակարգում» առաջարկվում է նոր եւ նոր երեսան եկած հանգամանքներով վարույթի կառուցակարգը կիրառել նաեւ մինչդատական վարույթի ժամանակ ընդունված եզրափակիչ ակտերի նկատմամբ:

5. Սույն գործի շրջանակներում ՆՆ սահմանադրական դատարանը հարկ է համարում վիճարկվող իրավանորմը դիտարկել դատավարական ակտերի վերանայման վերաբերյալ ողջ իրավակարգավորման համապետություն՝ հաշվի առնելով, մի կողմից, փուժողի շահերի, մյուս կողմից՝ կրկին անգամ դատվելու անթույլատրելիության սկզբունքի՝ որպես հանրային շահի հավասարակշռման անհրաժեշտությունը:

Օրենսգրքի 21-րդ հոդվածի 3-րդ մասի համաձայն. «Քրեական հետապնդման մարմնի՝ գործի վարույթը կարճելու, քրեական հետապնդումը դադարեցնելու կամ քրեական հետապնդում չիրականացնելու մասին որոշման առկայությունը բացառում է քրեական գործը նորոգելը, եթե այն կարող է հանգեցնել անձի վիճակի վատթարացման, բացառությամբ սույն հոդվածի չորրորդ մասով նախատեսված դեպքերի»:

Օրենսգրքի 6-րդ հոդվածի 2-րդ, 4-րդ, 5-րդ կետերի, որոնք սահմանում են համապարասխանաբար՝ «քրեական գործ», «գործով վարույթ», «քրեական գործով մինչդատարական վարույթ» հասկացությունների բովանդակությունը, վերլուծության արդյունքներով սահմանադրական դատարանն արձանագրում է, որ օրենսգրքի 21-րդ հոդվածի 3-րդ մասում «քրեական գործը նորոգելը» բառակապակցությունը **հավասարապես կարող է վերաբերել** ինչպես դատարանի, այնպես էլ մինչդատարական վարույթում գրավող կամ նշված վարույթներից որեւէ մեկի ընթացքում **ավարտված** քրեական գործերին:

Նիսք ընդունելով այն, որ նոր կամ նոր երեսան եկած հանգամանքներն իրենց բնույթով այնպիսին են, որ չէին կարող հայտնի լինել հետաքննության կամ նախաքննության մարմնին փոխադ գործով վարույթն իրականացնելիս՝ սահմանադրական դատարանն արձանագրում է նաեւ, որ հետաքննության եւ նախաքննության օրինականության նկատմամբ հսկողություն իրականացնելիս դատախազը օբյեկտիվորեն չի կարող նոր կամ նոր երեսան եկած հանգամանքը հաշվի չառնելը դիտարկել որպես հետաքննության կամ նախաքննության մարմնի կողմից փոխադ գործով վարույթն իրականացնելիս թույլ տրված դատավարական սխալ:

Ինչ վերաբերում է օրենսգրքի 21-րդ հոդվածի 4-րդ մասում նշված ժամկետի ավարտից հետո մինչդատարական վարույթի նկատմամբ նոր երեսան եկած կամ նոր հանգամանքներով պայմանավորված դատախազության հսկողական գործառույթներն իրականացնելու հնարավորությանը, դրան վերաբերում է օրենսգրքի 21-րդ հոդվածի 5-րդ մասը, որն էլ, իր հերթին, հղում է կատարում օրենսգրքի 12.1-րդ բաժնի դրույթներին: Այսինքն՝ օրենսգրքի 21-րդ հոդվածի 3-րդ, 4-րդ եւ 5-րդ մասերի դրույթների վերլուծությունից բխում է, որ օրենսդիրը նախատեսել է օրենսգրքի 21-րդ հոդվածի 4-րդ մասում նշված ժամկետի ավարտից հետո մինչդատարական վարույթի նկատմամբ նոր երեսան եկած կամ նոր հանգամանքներով պայմանավորված դատախազության հսկողական գործառույթներն իրականացնելու հնարավորություն եւ կանխորոշել է օրենսգրքի 12.1-րդ բաժնի նորմերի միջոցով այդպիսի հնարավորության իրացման համար համապարասխան իրավական երաշխիքների ստեղծման անհրաժեշտությունը: Ընդ որում, քրեական գործի մինչդատարական վարույթի ընթացքում կայացված՝ գործի վարույթը կարճելու, քրեական հետապնդումը դադարեցնելու կամ քրեական հետապնդում չիրականացնելու մասին որոշումների վերանայումը դատախազի կողմից՝ հանդիսանում է հետաքննության եւ

նախաքննության օրինականության նկատմամբ հսկողության առանձին տարատեսակ, առնչվում է ՏՏ Սահմանադրության 103-րդ հոդվածի 1-ին մասի 1-ին կետով եւ օրենսգրքի 27-րդ հոդվածով սահմանված՝ քրեական հետապնդում հարուցելու եւ հանցագործությունը բացահայտելու՝ դատախազի պարտականության իրականացմանը, հանդիսանում է ինքնուրույն վարույթ եւ, հետեւաբար, ունի որոշակի առանձնահատկություններ:

6. Օրենսգրքի 12.1-րդ բաժնի վերլուծության արդյունքներով սահմանադրական դատարանն արձանագրում է, որ նշված բաժինը վերաբերում է նոր կամ նոր երեւան եկած հանգամանքների հիմքով **բացառապես դատական ակտերի** վերանայման հետ կապված հարաբերություններին: Այդպիսի եզրահանգման համար հիմք են հանդիսանում ոչ միայն օրենսգրքի 12.1-րդ բաժնի նորմերը, այլեւ նշված բաժնի եւ այդ բաժնում շարադրված առանձին հոդվածների վերնագրերը: Ընդ որում, իրավակարգավորման առարկայի հստակեցման հարցում օրենսդրական փոփոխությունների ընթացքում հետետողականություն չի դրսևորվել: Օրինակ, վեճի առարկա հոդվածը վերնագրված է «Նոր երեւան եկած կամ նոր հանգամանքներով դատական ակտեր վերանայող դատարանը», մինչդեռ այդ հոդվածի 1-ին մասի իրավակարգավորման առարկան իրավական ակտերի համակարգն է, որոնցից առանձնացվում է «**միայն օրինական ուժի մեջ մտած**» դատական ակտը: Նման ձեւակերպումը նաեւ իրավական մտածողության ինտերցիայի դրսևորում է, քանի որ չեն կարող լինել «օրինական ուժի մեջ մտած դատական ակտ» եւ «անօրինական ուժի մեջ մտած դատական ակտ» հասկացություններ, որպեսզի դրանցից «**միայն**» սահմանափակման վերաբերական խոսքի մասի միջոցով ընտրություն կատարվի:

Առկա ձեւակերպման քերականական վերլուծությունից բխում է, որ օրենսգրքի 426.1-րդ հոդվածի «...**միայն** օրինական ուժի մեջ մտած դատական ակտեր» արտահայտությունը չի սահմանափակվում «օրինական» ուժի մեջ մտած դատական ակտի հանգամանքի շեշտմամբ: Այս բառակապակցության մեջ «**միայն**» արտահայտությունը՝ որպես խոսքի մաս, որպես սահմանափակման վերաբերական ենթադրում է, որ քրեական վարույթում նոր երեւան եկած կամ նոր հանգամանքներով որեւէ այլ վերջնական իրավական ակտ վերանայվել չի կարող: Նման բացառությունը եւ դրա նման ձեւով շեշտադրումը պահանջում են սահմանադրաիրավական սկզբունքային դիրքորոշում արտահայտել այն առնչությամբ, թե արդյո՞ք մինչդատական վարույթում

նոր երեւան եկած կամ նոր հանգամանքների հիմքով վերջնական իրավական ակտի վերանայման արգելափակումն անձի իրավունքների արդյունավետ պաշտպանության երաշխավորման հարցում խնդիրներ չի առաջացնի: Այլ հարց է, թե օրենսդիրն ինչ ընթացակարգեր կսահմանի նման ինստիտուտի իրավաչափ ներդրման համար:

Զուտ անհրաժեշտության եւ նշված խնդիրների հաղթահարման փեսանկյունից հարցին սպառիչ պատասխան է փալիս պատասխանող կողմը, շեշտելով. «...հաշվի առնելով խնդրի կարեւորությունը եւ հայեցակարգային նշանակությունը, ինչպես նաեւ գիտակցելով, որ այն արդյունավետ լուծում կարող է ստանալ միայն համակարգային կարգավորման պարագայում..., **ՆՆ քրեական դատավարության նոր օրենսգրքի հայեցակարգում առաջարկվում է նոր եւ նոր երեւան եկած հանգամանքներով վարույթի կառուցակարգը կիրառել նաեւ մինչդատական վարույթի ժամանակ ընդունված եզրափակիչ ակտերի նկատմամբ**»:

Սահմանադրական դատարանը գտնում է, որ գործնականում առաջին հերթին հանցագործության հետեւանքով փուժած անձի իրավունքների ու արժանապատվության խախտում պեք է դիտարկվի այն, որ օրենսդրության մեջ բացակայում է նոր կամ նոր երեւան եկած հանգամանքների հիմքով քրեական գործի մինչդատական վարույթի ընթացքում կայացված՝ գործի վարույթը կարճելու, քրեական հետապնդումը դադարեցնելու կամ քրեական հետապնդում չիրականացնելու մասին վերջնական որոշումների վերանայման մեխանիզմը:

Գիտակցելով, որ եթե փուժողի համար արդարադատությունը մապշելի չէ, հետեւաբար, այն խախտում է դատարանի առջեւ հավասարության սկզբունքը, դրանով իսկ իմաստագրկում արդարադատության բուն գաղափարը՝ մի շարք միջազգային իրավական փաստաթղթերում սահմանվեց պետությունների այն պարտականությունների շրջանակը, որոնք կնպաստեն փուժողի դատավարական իրավունքների արդյունավետ պաշտպանությանը: ՄԱԿ-ի Գլխավոր վեհաժողովի 1985 թվականի նոյեմբերի 29-ի՝ «Նանցագործության եւ իշխանության չարաշահման գոհերի համար արդարադատության հիմնական սկզբունքները» A/RES/40/34 հռչակագրում եւ Եվրախորհրդի նախարարների կոմիտեի 1985 թվականի հունիսի 28-ի՝ «Քրեական իրավունքի եւ դատավարության շրջանակներում փուժածի կարգավիճակի մասին» R(85)11 հանձնարարականում առաջարկվում է ազգային մակարդակներով միջոցներ ձեռնարկել փուժողների իրավունքների պաշտպանության համար, մասնավորապես, բարելավել փուժողներին պարճառված վնասի փոխհատուցման դատական եւ

վարչական կառուցակարգերը, սահմանել քրեական գործի քննության ժամանակ փուժածի կարգավիճակը, նրա իրավունքների երաշխավորման հարցում դատարանի իրավունքների եւ պարտականությունների բնույթը: Ըստ նշված փաստաթղթերի՝ քրեական արդարադատության կարեւորագույն գործառույթներից է փուժածի պահանջների բավարարումը եւ շահերի պաշտպանությունը, քրեական արդարադատության նկատմամբ փուժածի վստահության ավելացումը:

7. ՏՏ սահմանադրական դատարանն արձանագրում է, որ գործով վարույթը կարճելու, քրեական հետապնդումը դադարեցնելու կամ քրեական հետապնդում չիրականացնելու մասին քրեական հետապնդման մարմնի վերջնական որոշման՝ նոր կամ նոր երեւան եկած հանգամանքների հիմքով վերանայման հնարավորության համակարգային իրավակարգավորման բացակայությունը պայմանավորված է առաջին հերթին ՏՏ քրեական դատավարության օրենսգրքի 426.1-րդ հոդվածի 1-ին մասի առկա ձեւակերպմամբ, որի արդյունքում վրանգվում է անձի՝ իրավունքների եւ ազատությունների դատական, ինչպես նաեւ պետական այլ մարմինների առջեւ իրավական պաշտպանության արդյունավետ միջոցների իրավունքը:

Ելնելով գործի քննության արդյունքներից եւ ղեկավարվելով Նայաստանի Նանրապետության Սահմանադրության 101-րդ հոդվածի 1-ին մասի 7-րդ կետով, 102-րդ հոդվածով, «Սահմանադրական դատարանի մասին» Նայաստանի Նանրապետության օրենքի 63, 64, 68 եւ 71-րդ հոդվածներով, Նայաստանի Նանրապետության սահմանադրական դատարանը **Ո Ր Ո Շ Ե Ց**:

1. Նայաստանի Նանրապետության քրեական դատավարության օրենսգրքի 426.1-րդ հոդվածի 1-ին մասի «միայն» արտահայտությունը՝ այնքանով, որքանով բացառում է նոր երեւան եկած կամ նոր հանգամանքների հիմքով այլ վերջնական իրավական ակտերի օրենքով սահմանված կարգով վերանայումը՝ դրանով իսկ վրանգելով անձի՝ մասնավորապես, մինչդարական վարույթում պետական իրավասու մարմինների առջեւ իրավական պաշտպանության արդյունավետ միջոցների իրավունքը, ճանաչել Նայաստանի Նանրապետության Սահմանադրության 18-րդ հոդվածի 1-ին մասի պահանջներին հակասող եւ անվավեր:

2. Նայասրանի Նանրապետության Սահմանադրության 102-րդ հոդվածի երկրորդ մասի համաձայն սույն որոշումը վերջնական է եւ ուժի մեջ է մտնում հրապարակման պահից:

ՆԱԽԱԳԱՆՈՂ

Գ. ՆԱՐՈՒԹՅՈՒՆՅԱՆ

4 փետրվարի 2011 թվականի
ՍԴՈ-935